

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

Zemědělské družstvo Senice na Hané, IČO 00147648
sídlem Vodní 214, 783 45 Senice na Hané
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Bc. Janem Holasem
sídlem Aloise Krále 2640/10, 796 01 Prostějov

proti

žalovanému:

Ministerstvo zemědělství
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j. MZE-59653/2021-11121

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl námitku žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též jen „Fond“) o provedení aktualizace evidence půdy ze dne 9. 9. 2021, č. j. SZIF/2021/0552128, a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce tvrdí, že dopis obce Senička, jako pronajímatele půdy, ze dne 24. 8. 2009 neměl za následek vypovězení nájemní smlouvy č. 404/2002-2 uzavřené s žalobcem jako nájemcem. Dopis není jednostranným právním úkonem výpovědi nájemní smlouvy, neboť v něm obec pouze oznamuje, k čemu se zastupitelstvo obce rozhodlo na svém zasedání, avšak není v něm obsažen žádný konkrétní projev vůle.
3. Vůle k výpovědi smlouvy musí být náležitě projevna. K učinění platného jednostranného právního úkonu nestačí, pokud si určitý subjekt něco myslí. Vůle je odrazem psychického nitra člověka, tudíž sama o sobě není navenek zřejmá. Význam může mít jen tehdy, je-li vyjádřena navenek (objektivizována) prostřednictvím jejího projevu tak, aby byla seznatelná jiným subjektům, tj. zpravidla jejím adresátům. Fond a žalovaný se zabývali toliko existencí vůle obce, nikoliv však otázkou, zda vůle byla také náležitě projevna. Nedostatek takových úvah způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Význam dopisu ze dne 24. 8. 2009 podle žalobce v žádném případě nelze označit za nepochybný. V době jeho zaslání existovaly tři nájemní smlouvy, a to č. 404/2002-2, č. 405/2002-3 a č. 403/2002-2, přičemž o uzavření dalších tří nájemních smluv s č. 404/2002-3, č. 405/2002-4 a č. 403/2002-3 se jednalo. Označení všech dokumentů jsou velmi podobná. V případě označování smluv v jednáních smluvních stran je i proto třeba klást maximální důraz na jednoznačnost a přesnost označení. Zásadní vadu identifikace smlouvy nelze překonat výkladovými metodami, zejména ji nelze zhojit novými důkazy. Dokumenty, na které žalovaný odkazuje, vznikly až po doručení dopisu, tedy nemohou zpětně učinit z neúčinného úkonu úkon účinný.
5. Ani s výše uvedenou námitkou se žalovaný podle žalobce nevypořádal. Označení chyby za zjevnou chybu v psaní s tím, že jiné smlouvy se dopis ze dne 24. 8. 2009 týkat nemohl, jelikož neuzavřené smlouvy nelze vypovědět, nestačí. I v tomto ohledu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
6. Žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí obou stupňů zrušil.
7. Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané žaloby a argumentuje obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání.
10. Žaloba není důvodná.
11. Mezi účastníky je spor o zákonnost, respektive přezkoumatelnost (ne)provedení aktualizace evidence půdy u některých půdních bloků. Spor vznikl v řízení vedeném ve věci evidence využití zemědělské půdy pro účely poskytování dotací.
12. Soud nejprve předesílá, že smyslem vedení evidence využití zemědělské půdy je podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a odst. 5 zákona o zemědělství. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, který slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací a kontrole jejich plnění, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě průkazných dokladů předložených příslušnou osobou. Případné odepření zaevidování pozemku vede k tomu, že žadateli o dotaci následně nebude dotace poskytnuta. Rozhodnutí o (ne)provedení aktualizace evidence tak nemá čistě evidenční charakter, je standardně přezkoumatelné ve správním soudnictví a je proti němu přípustná žaloba dle § 65 a násl. soudního řádu správního (srov. shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 143/2008 – 35, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 – 37).
13. Soud dále souhlasí se žalovaným, že cílem řízení o aktualizaci evidence půdy není rozhodnout soukromoprávní spor mezi osobami dotčenými evidencí půdy (v tomto případě mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení). Proto ani posouzení toho, kdo je oprávněn užívat předmětné pozemky pro účely evidence půdy, nemá povahu autoritativního rozhodnutí o soukromoprávních právech a povinnostech účastníků řízení. Takové závazné posouzení náleží do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. V kontextu řízení o aktualizaci evidence půdy řeší správní orgán (Fond, žalovaný) spor o užívací právo k pozemkům, včetně otázky platnosti výpovědi z nájmu, jako předběžnou otázku, a to pouze v rozsahu potřebném pro vedení evidence. Případné rozhodnutí civilního soudu ve sporu o existenci užívacího práva či platnost výpovědi nájemní smlouvy apod. by bylo pro správní orgán závazné (§ 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), stejně jako pro zdejší soud (§ 159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Soudu však ani ke dni vydání tohoto rozsudku není známo, že by takové rozhodnutí civilního soudu existovalo. Proto lze uzavřít, že Fond (potažmo žalovaný) byl oprávněn posoudit jako předběžnou otázku, zda nájemní smlouva č. 404/2002-2 byla či nebyla platně vypovězena.
14. Stěžejní část žalobní argumentace směřuje proti způsobu, jakým Fond a žalovaný posoudili otázku, zda dopis ze dne 24. 8. 2009 lze považovat za platnou výpověď nájemní smlouvy č. 404/2002-2. Podle žalobce jej tak nelze vnímat, neboť v něm taková vůle obce nebyla řádně projevena.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

15. Dopis ze dne 24. 8. 2009, kromě hlavičky s kontaktními údaji, data, podpisu starosty, razítka obce a nadpisu „Věc: Nájemní smlouvy“, zní následovně:
- „ZO Senička na svém zasedání č.6/2009 ze dne 20.8.2009 rozhodlo vypovědět Zemědělskému družstvu Senice na Hané, IČO : 00147648 se sídlem v Senici na Hané, Vodní 214 PSČ: 783 45 jednajícímu předsedu představenstva Ing. Jaroslavem Navrátilém Nájemní smlouvy č. 405/2002-4;č.403/2002-3;č. 404/2002-3 k 30.9.2009. Po dobu výpovědní lhůty požadujeme proplacení nájemného dle platných vyhlášek. Děkuji.“*
16. Soud bere za nesporné, že označení nájemních smluv v dopise ze dne 24. 8. 2009 jsou chybná a že nájemní smlouvy č. 405/2002-4, č. 403/2002-3 a č. 404/2002-3 nebyly mezi obcí Senička a žalobcem nikdy uzavřeny.
17. Soud má dále ve shodě se žalovaným za prokázané, že skutečnou vůlí obce bylo dopisem ze dne 24. 8. 2009 vypovědět žalobci nájemní smlouvu č. 404/2002-2 a že číselné označení nájemních smluv v dopise ze dne 24. 8. 2009 obec považuje za chybu v psaní. Uvedené obec sama potvrdila ve svých vyjádřeních ze dne 30. 10. 2019 a 11. 5. 2020. O tom, že obec měla nájemní smlouvu č. 404/2002-2 za řádně vypovězenou, svědčí i následné jednání obce, když ke stejným pozemkům uzavřela později novou nájemní smlouvu s osobou zúčastněnou na řízení.
18. Ani žalobce závěr žalovaného o tom, co bylo obsahem vůle obce, pokud jde o dopis ze dne 24. 8. 2009, v žalobě nerozporuje. Má však za to, že samotná vůle obce není podstatná, pokud nebyla řádným způsobem projevena. V dopise ze dne 24. 8. 2009 podle žalobce vůle vypovědět nájemní smlouvu č. 404/2002-2 projevena nebyla, a tudíž jej nelze považovat ani za jednostranný právní úkon. Tuto vadu pak dle mínění žalobce nelze zhojit zpětně s pomocí dokumentů, které vznikly v pozdější době (tj. výše citovanými vyjádřeními obce).
19. *Právním úkonem* je dle § 34 občanského zákoníku „*projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují.*“ Podle § 35 odst. 1 občanského zákoníku může být právní úkon učiněn *výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit.* Podle odst. 2 citovaného ustanovení pak je třeba právní úkony vyjádřené slovy vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.
20. Podle § 37 odst. 1 občanského zákoníku *musí být právní úkon učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný.* Odst. 3 téhož ustanovení pak stanoví, že právní úkon „*není neplatný pro chyby v psaní a počtech, je-li jeho význam nepochybný.*“
21. Z pohledu občanského zákoníku tedy není zcela nepodstatné, co bylo skutečnou vůlí jednajícího (obce), jak naznačuje žalobce ve svých podáních. Naopak jde z pohledu zákona o významné výkladové hledisko. Žalovaný (respektive Fond) proto správně zaměřil své dokazování ke zjištění skutečné vůle jednajícího. Soud má za to, že vůle obce vypovědět nájemní smlouvu č. 404/2002-2 byla správními orgány dostatečně prokázána.
22. Zároveň však občanský zákoník pro platnost výpovědi vyžaduje, aby byl význam právního úkonu nepochybný a aby byla vůle vypovědět smlouvu projevena srozumitelně a určitě. Tyto požadavky jsou o to důležitější v situaci, kdy úkon obsahuje chyby v psaní. V případě dopisu ze dne 24. 8. 2009 jde přitom o chyby zvláště závažné, neboť významně znesnadňují identifikaci samotné smlouvy, která měla být úkonem vypovězena.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

23. Žalobce označil obsah dopisu ze dne 24. 8. 2009 za nesrozumitelný, neboť v něm obec pouze žalobci oznámila, že mu hodlá vypovědět nájemní smlouvy. Soud ovšem ve shodě se žalovaným považuje za klíčové, že z dopisu plyne jasný záměr obce vypovědět nájemní smlouvy. Zákon nevyžaduje, aby výpověď nájmu byla nadepsána jako „výpověď“, ani nepředepisuje konkrétní formulaci, jaká má být ve výpovědi použita. Podstatné je, aby v dopise byla vůči adresátovi projevena vůle způsobit kýžené právní následky (vznik, změnu či zánik práv a povinností). Dopis, jehož jediným obsahem je oznámení, že se pronajímatel usnesl vypovědět nájemní smlouvy adresátovi dopisu, sdělení konkrétního data, ke kterému se smlouvy vypovídají, s prosbou, aby nájemce během výpovědní doby nadále platil nájemné, dle mínění soudu ob stojí jako výpověď nájemní smlouvy. Jedná se o zcela zjevný projev vůle ukončit nájemní vztah k určitému datu. Sporné ovšem zůstává, zda je z dopisu seznatelné, který nájemní vztah má být vypovězen.
24. K určitosti projevu vůle v rámci právního úkonu uvádí komentářová literatura (viz BEZKOUŠKA, Petr. Komentář k § 35 občanského zákoníku. In: FIALA, Josef a kol. Občanský zákoník. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2009.) následující: *„neurčitý projev může být srozumitelný, ale nejistý je jeho obsah. Určitá vůle tu sice byla, ale nepodařilo se ji jednoznačně vyjádřit. Neurčitost nejčastěji spočívá v tom, že předmět, kterého se právní jednání týká, není dostatečně specifikován, takže jej nelze individualizovat. Předpokladem určitosti právního jednání je totiž označení jeho předmětu takovým způsobem, aby byl nezaměnitelně rozpoznatelný od předmětů jiných.“* Právě otázka, zda byl zamýšlený předmět úkonu, tj. nájemní smlouva č. 404/2002-2, nezaměnitelně a rozpoznatelně identifikován, je jádrem nyní posuzovaného sporu.
25. Dále, pokud jde o otázku náležitostí projevu vůle, soud zdůrazňuje, že je třeba brát ohled na to, jak projevu vůle rozumí (rozuměl) jeho adresát, tedy v daném případě žalobce. Pokud takové hledisko neposlouží k objasnění věci (adresát nepoznal, co měl jednat na mysli, případně se jeho tvrzení jeví nevěrohodnými a skutečný názor adresáta nelze zjistit ani z jiných důkazů), je třeba posoudit srozumitelnost a určitost právního úkonu z pohledu pomyslného průměrně rozumného jedince v obdobném postavení, tedy i s přihlédnutím k zavedené praxi mezi stranami smlouvy (srov. výše citovaný komentář k § 35 občanského zákoníku). Jak ostatně uvedl i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 28. 6. 2007 sp. zn. 33 Cdo 2393/2007, *„Určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií a takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u osob, které nejsou stranami daného smluvního vztahu.“* Pokud by význam projevu vůle obce v dopise ze dne 24. 8. 2009 vyvolával pochybnosti pro žalobce, i pro průměrně rozumného jedince v obdobném postavení, nebylo by možno jej označit za platný právní úkon.
26. Žalovaný odvodil nepochybnost významu dopisu jakožto výpovědi nájemní smlouvy č. 404/2002-2 z několika dokumentů a faktů. Jeho rozhodnutí je proto v tomto ohledu přezkoumatelné, čemuž také odpovídá skutečnost, že žalobce s vyřčenými závěry věcně polemizuje. Soud však argumentaci žalobce nemůže přisvědčit.
27. Soud opakuje, že případné chyby v psaní nebo počtech anebo jiné zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení listin nemají žádné právní následky, je-li jejich obsah (význam) navzdory takovým chybám nebo jiným zřejmým nesprávnostem nepochybný. A taková situace nastala v nyní projednávané věci.
28. Soud míní, že z dopisu ze dne 24. 8. 2009 zjevně vyplývala vůle obce vypovědět dříve uzavřené nájemní smlouvy, tedy i smlouvu č. 404/2002-2. Dle soudu přitom muselo být

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

žalobci zřejmé, že výpověď se vztahuje k nájemním smlouvám, které již byly uzavřeny, a nikoli ke smlouvám, které mohly být uzavřeny v budoucnu. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že pouze smlouvy, které již byly dříve uzavřeny, mohou být vypovězeny, na rozdíl do smluv, jež jsou v procesu schvalování. Uvedené dle soudu muselo být zřejmé jak žalobci, tak průměrnému adresátovi v obdobném postavení. Proto mohl žalobce snadno seznat, že obec vypovídá nájemní smlouvu č. 404/2002-2, resp. že jiné označení nájemní smlouvy v dopise ze dne 24. 8. 2009 představuje toliko písarskou chybu.

29. V tomto ohledu soud považuje za relevantní pro posouzení srozumitelnosti a určitosti dopisu ze dne 24. 8. 2009 také usnesení obce č. 6. Předmětné usnesení na dotčený dopis přímo odkazuje a lze mít za to, že bylo náležitě publikováno na úřední desce obce. S jeho obsahem se tak žalobce mohl seznámit v zásadě hned po doručení dopisu, ne-li ještě dříve. Pro nyní posuzovanou věc je relevantní toliko bod 3. citovaného usnesení, který zní:

„Zastupitelstvo obce Senička zamítlo: Nájemní smlouvy č. 404/2002-3, č. 405/2002-4 a č. 403/2002-3 o nájmu zemědělských pozemků Zemědělskému družstvu Senice na Hané, IČO 00147648 a schválilo podání výpovědi ZD Senici na Hané, IČO 00147648 k 30. 9. 2009 k pozemkům uvedených v nájemních smlouvách č. 404/2002-3; č. 405/2002-4 a č. 403/2002-3 - 5 hlasů pro“.

30. Soud uznává, že usnesení opět přímo nehovoří o výpovědi nájemní smlouvy č. 404/2002-2, hovoří pouze o zamítnutí návrhu smluv č. 404/2002-3, 405/2002-4 a 403/2002-3 a o schválení výpovědi nájmu *pozemků uvedených v těchto nájemních smlouvách*. Dle soudu však i z tohoto usnesení obce vyplývá nastalý skutkový stav: obec jednala se žalobcem o možnosti uzavření nových nájemních smluv, jejich novou podobu však zamítla a dokonce vypověděla dříve uzavřené nájemní smlouvy. Jakkoli ani z vyjádření obce doručeného Fondu dne 30. 10. 2019 jasně nevyplývá, že se návrhy smluv č. 405/2002-4, 404/2002-3 a 403/2002-3 týkaly stejných pozemků, jako nájemní smlouvy č. 405/2002-3, 404/2002-2 a 403/2002-2, dle soudu lze uvedené předpokládat, resp. ani žalobce netvrdí opak. Také z usnesení obce č. 6 bylo tedy možno dovodit, že obec vypovídá dříve uzavřenou nájemní smlouvu č. 404/2002-2, což dosvědčuje, že v dopisu ze dne 24. 8. 2009 pouze chybně tuto nájemní smlouvu označila, což muselo být žalobci zřejmé.
31. Soud uznává, že pomocí výkladových pravidel v občanském zákoníku nelze právní úkon interpretovat zcela v rozporu s tím, co je v něm uvedeno. Jak uvedl Nejvyšší soud například v rozsudku ze dne 30. 11. 2020 č. j. 21 Cdo 4625/2018 – 343: *„vznikne-li pochybnost o obsahu právního úkonu z hlediska jeho určitosti nebo srozumitelnosti, je třeba se pokusit pomocí výkladu právního úkonu o odstranění takové nejasnosti. Podle ustálené judikatury soudů výklad právního úkonu může směřovat jen k objasnění toho, co v něm bylo projevováno, a vůle jednatelce se při výkladu právního úkonu vyjádřeného slovy uplatní, jen není-li v rozporu s jazykovým projevem; tato pravidla se uplatní i při výkladu písemného právního úkonu, včetně takového, který lze platně učinit jen písemně. V případě, že nejasnost právního úkonu nelze odstranit ani pomocí výkladu projevu vůle, je právní úkon neplatný.“* Uvedená situace však v dané věci nenastala, neboť chybu v psaní číselné identifikace nájemní smlouvy lze překonat výkladem s pomocí jiného dokumentu, na který posuzovaný právní úkon (dopis ze dne 24. 8. 2009) odkazuje (usnesení č. 6).
32. Soud musí toliko korigovat odkazy žalovaného na vyjádření obce ze dne 11. 5. 2020 a vyjádření obce „ze dne 16. 3. 2020“. K druhému vyjádření soud předně uvádí, že vyjádření takového data se ve správním spisu, který žalovaný předložil soudu, nenachází. Soud v něm

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nalezl toliko jedno nedatované vyjádření, které mělo být doručeno Fondu dne 30. 10. 2019 a kde starosta obce čestně prohlásil, že „při podání výpovědi k 30. 9. 2009 došlo k nechtěnému omylu k překlepu čísel u původních nájemních smluv a výpovědí. Nájemní smlouvy původní: 405/2002-3, 404/2002-2, 403/2002-2; Výpověď byla podána na tyto smlouvy: 405/2002-4, 404/2002-3, 403/2002-3; Smlouvy č. 405/2002-4, 404/2002-3, 403/2002-3 nebyly obcí Senička nikdy podepsány. (...)“. Obě vyjádření v zásadě potvrzují vůli obce vypovědět nájemní smlouvy. Pro nyní posuzovanou věc je však zásadní, že pochází z doby více než deset let poté, co byl učiněn právní úkon, jehož platnost (určitost projevu vůle) je předmětem sporu, resp. pochází až z doby po předpokládaném uplynutí výpovědní doby. Tato vyjádření proto nejsou významná pro posouzení určitosti projevu vůle v dopise ze dne 24. 8. 2009. Soud opakuje, vůle obce vypovědět smlouvy nebyla v řízení sporná, oproti tomu, zda byla tato vůle dostatečně projevena.

33. S ohledem na naposledy uvedené soud uznává, že pro účely posouzení určitosti úkonu obce ze dne 24. 8. 2009 zůstává jediným relevantním důkazem (na který se odvolává žalovaný v napadeném rozhodnutí) usnesení č. 6. Tyto dokumenty však dle soudu postačí pro vyřčení závěru, že obsah dopisu ze dne 24. 8. 2009 je výpovědí nájemní smlouvy č. 404/2002-2 (viz výše). Soud připomíná rovněž zásadu *autonomie vůle*, ze které vyplývá, že je třeba hledat spíše důvody pro platnost, než pro neplatnost právního úkonu. A žalobce (popř. průměrně rozumný jedinec v obdobném postavení) měl a mohl pochopit, že předmětem výpovědi byla smlouva č. 404/2002-2. Slovy komentáře (BEZOUŠKA, Petr. Komentář k § 35 občanského zákoníku, op. cit.) „adresát, který nerozpoznal, co jednájící zamýšlí, ač to rozpoznat měl a mohl, si nezaslouží ochrany a nemůže se odvolávat na to, jak on subjektivně projev vůle pochopil. (...) Takový výklad slouží k bezpečí právního styku.“ Žalovaný tak dle soudu zjistil, co bylo skutečným obsahem vůle obce, a také se dostatečně a správně vypořádal otázkou, zda byla taková vůle také náležitě projevena vůči jejímu adresátovi.
34. Soud závěrem opakuje, že není úkolem správních orgánů ani soudu rozhodujícím ve správním soudnictví rozhodnout meritorně o tom, zda nájemní smlouva byla vypovězena platně či nikoli. Konečné rozhodnutí případného soukromoprávního sporu, zdali výpověď z nájmu byla platná či nikoli, náleží do pravomoci civilního soudu, jehož rozsudkem by byl správní orgán analogicky dle § 57 odst. 3 správního řádu vázán, přičemž rozhodnutí civilního soudu může případně vést k další aktualizaci evidence zemědělské půdy. Dá-li soud v občanském soudním řízení za pravdu žalobci, nic mu nebrání podat oznámení správnímu orgánu k provedení změny v evidenci půdy (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014-37). Považuje-li tak žalobce i nadále předmětné občanskoprávní otázky za sporné, je třeba, aby se obrátil na soud v občanskoprávním řízení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly a

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nároku na náhradu nákladů řízení se při jednání výslovně vzdal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.